

je tresla ko šiba na vodi. Nič ni vedel, ne kdaj ne kako, šibica mu je zdrknila iz pesti in padla na tla, on pa je udaril z golo roko plozskoma zmaja po glavi ter zavihtel z roko, kakor da je vrgel daleč, daleč proč usodno tretjo šibico. Strašno je tedaj zatulila kronana kača s šopom grajskih ključev na repu, da je padla od strahu veverka z drevesa, zajokala žalostno, da se je trda skala omehčala, potem pa se je zganila trava, listje je zašuštelo in izginila je pod Črno goro...

Čenkov Gregec je stal na mestu kakor okamenel. Nikdar v življenju ni zvedel, zakaj ni mogel osvoboditi grajske gospodične. Hodil je poslej še večkrat s tremi enoletnimi vseoživljajočimi vrbovimi šibicami k skali; a deklica-kača se mu ni nikoli več prikazala. Ko je nekoč kakor v sanjah taval s šibicami v roki pod Črno goro in iskal deklico-kačo, da bi jo rešil, je zaslišal v bližini kakor glas očiščujoče se duše v vicah, ki mu je milo in otožno zaklicala: »O, Čenkov Gregec z Dovjega, izbrani moj rešitelj od vekomaj, dosti sem se že pokorila, pa ti me nisi rešil, ovbe, ovbe! Zdaj pa bom morala trpeti še tisoč in tisoč let!« Od žalosti si je Gregec pulil lase, se metal na zemljo, butal ob skalo, a pomagalo ni nič. —

Zavila sva s starim vodnikom Bržotom mimo Črne gore v dolino Vrata. Pršelo je, stopila sva v pastirsko kočo. Otožni glas zaklete grajske gospodične pa je zdaj pa zdaj iznova zadonel sem iz Črne gore, milo in otožno, kakor bi pokopavali mrliča.

Noč.

*Glej, kakor mati dobra, ljubeča, nočka je tiha
v svoje naročje mehko privila kočo in grad.
Lučc je nebroj na nebu prižgala,
zemljico trudno v sen zazibala...*

*V gnezdecu ptiček, v zibelki dete rahloma diha,
sanja o solnčku, sanja o mami sen ves bogat.
Ko se predrami, ko zora vzblesiti,
pesem spet mlado zažvrgoli...*

*Širom odprte duri so rajske, božji krilatci
v log in dobrovo sipljejo topli, sladki opoj,
pojejo Bogu čast in zahvalo,
predejo zemljici zlati pokoj...*

Ernest Tiran.